

προφανούς τοῦ ἐνίοτε ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἔργοις τῆς τέχνης ἐνυπολανθάνοντος μειδιάματος.

Ὅ,τι ὅμως τὴν μεγίστην σημασίαν καὶ ἀξίαν δίδωσι τῷ ἡμετέρῳ ἀγαλματίῳ εἶνε ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος κεστός¹, ὃν χαριέντως πάνυ προσπαθεῖ νὰ περιβάληται περὶ τὴν ὑπερθεν τῆς ὁσφύος χώραν ἐπὶ τῶν μαστῶν αὐτῆς, οὓς καλύπτει παντάπασι καὶ περισφίγγει ἐπιτιθεῖσα καὶ τὴν ἀριστερὰν παχεῖαν χεῖρα πρὸς ἐπιτέλεσιν ὅσον ἔνεστι τελειότερας περισφίγγεως· τοῦτο δὲ προσπαθεῖ νὰ πράξῃ κρατοῦσα καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ κεστοῦ καὶ μετὰ χάριτος παρέλκουσα περὶ τοὺς μαστούς, οἰονεὶ ἐτοιμῆ νὰ ἐμπορπήσῃ τὸν χρυσοῦν πόρπακα τοῦ κεστοῦ ἐκεῖνου, ἐν ᾧ

ἐνεκλείετο πᾶσα ἡ μάγος γοητεία ἢ περὶ τὸν Ἐρωτα, ὃν καὶ αὐτὴ ἡ ὁμόκοιτις τοῦ πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ἦρα ἐδανείζετο, ὁσάκις ἤθελε νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ Διί¹.

Ὁ P. Wolters³ θεωρεῖ τὸν κεστόν ὡς ἐπέχοντα τόπον τοῦ σημερινοῦ στηθοδέσμου (corset) καὶ οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸν ὁμηρικὸν κεστόν.

Κατὰ Wolters⁴ εἶνε ἴσως μίμημα μείζονός τινος ἔργου οὐχὶ ἀρχαιοτέρου τῆς ἐλληνιστικῆς λεγομένης ἐποχῆς, ἀποβλέποντες δὲ εἰς τὴν τεχνικὴν ἐργασίαν δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν τὸ ἡμέτερον εἰδῶλιον εἰς τοὺς πρώτους ῥωμαϊκοὺς χρόνους.

Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

ΕἰΣ ΤΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ 61 - 74 (ΑΤΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ).

Ἐν παρενθέτου πίνακος πλευρᾶ Β' στήλῃ α' στίχῳ 15, διόρθου Θ ΕΚΕΞΕΕΜ τῇ προσθήκῃ τοῦ κατὰ τὴν στοιχειοθέτησιν ἐκπεσόντος δευτέρου ξ, ἐν δὲ στίχῳ 38 διόρθου Γ ΕΧΕΟΝ ἀντὶ τοῦ ἐκ παραδρομῆς Γ Η Χ Ε Ο Ν.

Ἐν στίχοις 63 (Α' α') καὶ 9 (Β' β') ὁ λόγος πιθανώτατα περὶ κοσμήματος ἔχοντος σχῆμα ἀκύνου, τοῦ βαλανοειδοῦς καρποῦ τῆς ἀρίας ἢ τοῦ πρίνου. Ἴδε Πολυδ. Θ' 103. Ἀθην. II, 35. Θεοφρ. Ἴστ. Φυτ. Γ' 16. Πρβ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. βάλανοι.

Εἰς διάγνωσιν τοῦ ἐν σελ. 62-63 ζητήματος περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ στίχου .ΥΡΙΞΔΡΟΜΟΝΕΦΕΛΚΕΝ ἴσως δὲν κριθῆ ἀλυσιτελής ἢ ἐξέτασις τοῦ ἐπομένου χωρίου τοῦ Ἡροδότου (II, 96): «Τὰ δὲ δὴ

πλοῖά σφι (τοῖς Αἰγυπτίοις) τοῖσι φορτηγέουσι, ἐστὶ ἐκ τῆς ἀκάνθης ποιούμενα . . . Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύναται πλέειν, ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ, ἐκ γῆς δὲ παρέλκεται. Κατὰ ῥόον δὲ κομίζεται ὧδε. Ἔστι ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη, κατεροραμμένη ῥίπτει καλᾶμων, καὶ λίθος τετρημένος διτάλαντος μάλιστα κη σταθμόν. Τούτων τὴν μὲν θύρη δεδεμένην κάλω ἔμπροσθε τοῦ πλοίου ἀπίει ἐπιφέρεισθαι, τὸν δὲ λίθον ἄλλῳ κάλω ὄπισθε. Ἡ μὲν δὴ θύρη, τοῦ ῥόου ἐμπίπτοντος, χωρεῖ ταχέως καὶ ἔλκει τὴν βᾶρεν (τοῦτο γὰρ δὴ οὐνομά ἐστι τοῖσι πλοίοισι τούτοις), ὁ δὲ λίθος ὄπισθε ἐπελκόμενος καὶ ἐὼν ἐν βυσσῶ κατιθύνει τὸν πλόον». Ἄν περὶ τοιούτου ναυτικοῦ σκεύους πρόκειται ἐνταῦθα, ἢ ἡμετέρα ἐπιγραφὴ εἰσφέρει σπουδαῖον τεκμήριον εἰς τὰ περὶ αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

Ἐν σελίδι 63, εἰς τὰ περὶ σιδήρου παλιναιρέτου παρασημειωτέον καὶ τὰ παρὰ Σουίδα, ἐν λ. πα-

¹ Κεστός (ἱμάς) ἦν ἰδιάζων τῇ ἡμετέρῳ θεῶ, ἦν δὲ διακεντημένος καὶ διαπεποιικιμένος ἱμάς ἢ χιτῶν τῆς Ἀφροδίτης, ὡς ὅτε Ἡσύχιος καὶ Σουίδας ἐν λέξει λέγουσι (πρβ. Πολυδεύκης Z. 65, 66), εἰ καὶ ὁ τοῦ ἀγαλματίου ἡμῶν οὐδὲν τὸ κεκεντημένον καὶ πεποιικιμένον παρουσιάζει ἐκτὸς τῶν κατὰ τὰς δύο παρυφᾶς γραμμῶν ἢ αὐλάκων. Τὸ κεστός εὑρηται ὡς ἐπιθετον τοῦ ἱμάς (Ἰλιάδος Ξ 214. Πρβ. καὶ Γ 371 πολύκεστος ἱμάς). E. Pottier et Sal. Reinach, La Nécropole de Myrina, Paris 1887, Figures de terre cuite σ. 162, 296-8 216 καὶ Plan des Nos 23-24. Helbig, Das homerische Epos σ. 156.

² Ἰλιάδος Ξ 214-218.

³ P. Wolters, Gipsabgüsse, Berlin 1885, ἀρ. 1738

⁴ P. Wolters ἐνθ. ἀνωτέρω.

λιναίρετα, ιδίως δὲ ὅσα ὁ Ἄρποκρατίων (Σουτῆδας) ἐν λ. παλιναίρετος περὶ τὸ τέλος λέγει: « Ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος Διθυράμβοις (Σουτῆδας) ἐχρήσατο τῇ λέξει ».

Εἰς τὸ δεύτερον τμήμα τῆς ἐν σελ. 65 σημειώσεως 2 προσθετέον· Πρβ. ἐν Ἀνδοκίδου Α' κ' τὸ ἐπὶ Ἀλεξίου ἄρχοντος (405/4 π. Χ) ψήφισμα Πατροκλείδου· « περὶ δὲ τῶν ἐπιγεγραμμένων εἰς τοὺς πράκτορας ἢ τοὺς ταμίαις τῆς θεοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν » κλπ.

Ἐν σ. 71 στίχῳ 14, διόρθου· « ὡς καὶ ἐν τοῖς Δημοσπράτοις Ἀλκιβιάδου πέπραται » κλπ.

Τὰ ἐν σ. 73 (στίχ. 5-6 τῆς 6' ἐπιγραφῆς) καὶ ἐν σ. 74 « α (ἴσως πλάστρα) καὶ ὀρμισκος χρυσοῦς πρὸς τῷ τοίχῳ » δυνατὸν καὶ νὰ ταυτισθῶσι πρὸς τὰ ὡς ἀναθήματα πρὸς τῷ τοίχῳ ἐν τε ἀμφοτέραις ταῖς πλευραῖς τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ ἐν τῇ α' ἐπιγραφῇ τῆς σ. 73 συναναγεγραμμένα μετὰ τοῦ ἀκύλου σκεύη, ὄρμον χρυσοῦν καὶ πλάστρα χρυσαῖα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1895.

Σ. Ν. Δ.

Κατὰ τὴν τύπωσιν τοῦ περὶ Ἀττικῆς κούρου ἄρθρου, ἀπόντος ἐμοῦ τῶν Ἀθηναίων, εἰσέφερον τυπογραφικὰ τινὰ ἁμαρτήματα, ὧν ἀναγράφω τὰ ἑξῆς:

Σελ. 77 Οἱ εἰς τὰς σημειώσεις ἀντιστοιχοῦντες ἀριθμοὶ 8, 4, 2 διορθώθησαν εἰς 2, 3, 4.

» » » 4 γράφει σελ. 19-20.

» 78 » 1 » σελ. 42, 53 καὶ ἀλλ.

Σελ. 78 σημ. 2 γράφει *studies*.

» » » 4 μετὰ τὸ *stud.* πρόσθετες 1887.

» 79 στίχ. 31 ἀντὶ ταύτην γράφει τὴν κόμην.

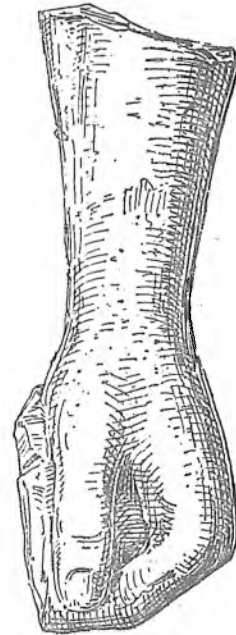
» 80 » 19 γράφει *σφαγιτικός*.

» » ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς προηγουμένης σημειώσεως ὁ ἀριθμὸς τῆς ἐκ Πειραιῶς Σφιγγός 28 διορθώθη εἰς 76.

» 81 στίχ. 27 γράφει *ὀξείαις*.

» » » 29 » *καταφανῆ*.

Ἡ ἐν σελ. 76 σημ. 1 ἀναφερομένη καὶ παραλειφθεῖσα εἰκὼν τῆς χειρὸς τοῦ ἀγάλματος καταχωρίζεται ἐνταῦθα (ὄλον ὕψ. 0,23, πλάτ. καλάμης 0,08) κατ' ἰχνογράφημα τοῦ Gillieron.

Β. Ι. Α.

Ἐν τοῖς « Ἐρετρικοῖς μελετήμασι » ἐπανορθωτέα:

Σελ. 127, σημ. εἰς στ. 25: © ΥΜΛΡ.

» 141-142, στ. 193^a: Ἐπιμερίδω.

Δ Σ.

(Ἐξεδόθη τῇ 30 Δεκεμβρίου 1895)